No. 1755 Zaterdag 18 Augustus 1917. 34ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Kardinaal Mercier

heeft een herderlijken brief gericht an de geestelijkheid en geloovigen an het bisdom Mechelen over Rechtvaardigheid en Liefde" Hieraan ontleenen wij:

Waarom toch moeten er vernederen- uitzonderingen aan deze algeeene onbaatzuchtigheid bestaan? Voorzeker, de landbouwers hadn het recht, in de prijsbepaling an hunne producten, rekening te ouden met de bezwarende opeihingen, welke zij te onderstaan adden; met het risico van den erkoop in uitzonderlijke, ja zelfs rechtmatige voorwaarden; met t duurder worden van het leven; et de verminderde opbrengst van unne landen en van hun vee; maar eze wettige redenen tot een billij- vermeerdering van de markt rijzen, rechtvaardigen niet de overreven uitbuiting van de behoeften es volks, waartoe sommige gevoonlijk eerlijke menschen zich lie-n meesleepen.

De aardappelen worden verkocht egen 150 fr., 200 fr., 250 fr. de 00 kilo.

Vleesch en boter zijn verbazend uur.

De eieren kosten 50 centimes, 60 entimes het stuk; een liter, 70 of 0 centimes.

Daar het hun niet mogelijk is 20 à 25 fr. te betalen voor 10 kilo ardappelen, zijn talrijke gezinnen an arbeiders of kleine burgers, die edert lang reeds vleesch en boter erfden, en geen eieren noch melk eer aan hunne kleine kinderen unnen geven, er toe genoodzaakt ich tevreden te stellen, met het karige dagelijksch rantsoen hun door et Nationaal Hulpcomiteit bezorgd.

De arbeider lijdt honger; de arme inderen kwijnen; er ontstaat genoor; geschillen grepen plaats op e openbare markten; bedreigingen et wedervergelding worden vernoen; diefstallen, plundering en rooerij zouden kunnen volgen.

Meermaals hebben wij, met algeeene bewoordingen, aan buitenlieen en stedelingen, hunne gemeenchappelijke verplichtingen voor oogen gelegd en de liefde aangeredikt. Het is tijd een dringender eroep te doen op de gemoederen van alle eerlijke en liefdadige lieden, m de schreeuwende misbruiken aan e klagen, waar de ellende en de opstand onder de bevolking der teden en der nijverheidsstreken uit ontkiemen.

In de steden hebben handelaars den prijs van zekere eetwaren op willekeurige wijze doen stijgen, door den voorraad, welken het publiek noodig had, in hunne pakhuizen op te stapelen tot op het oogenblik dat hij klom tot de hoogte door hunne baatzucht nagejaagd.

Op den buiten zijn sommige landbouwers ten deele verantwoordelijk voor de buitengewone prijsverhooging van de levensmiddelen welke den geringen burger zoo bezwaart.

Ik weet wel dat de eerste verantwoordelijke dader der storing niet de landbouwer is. Zelf is hij het slachtoffer van heel eenen toestand welke de drijfveeren van het economische leven heeft ontredderd; in de plaats van het billijk vergeldend loon van eerlijken, volhardenden arbeid stelde deze storing het lokaas eener kunstmatige prijsopdrijving; in de plaats van de vrijheid der ruilingen, stelde zij de openbare of geheime opkooping uit winstbejag, den prikkel voor de sluwheid, voor de eerlooze overeenkomsten, voor de verraderij; zij bevorderde het snelle, schandelijke opkomen van eenige nieuwe rijken, ter nadeele der algemeenheid van het Belgische volk, welke zij verarmde.

Ik weet wel dat de verontwaardiging van het volk deze verachtelijke bende gewetenlooze makelaars en opkoopers met hunne slaafsche medehelpers diende te treffen, vooraleer neer te komen op de buitenlieden, die, aan hun zelven overgelaten, niet zoo hardvochtig zouden zijn; en niets staat mij zoo zeer tegen als de valschheid van die boosdoeners met de pen die, in zekere dagbladpers welke geen enkel vaderlander zou moeten lezen of ondersteunen, de landbouwers aanvallen, om van de ware schuldigen de afkeuring der deftige lieden af te wenden.

Ik breng integendeel hulde aan de onbaatzuchtigheid en de rechtschapenheid van al de landbouwers die eerlijk aan het Nationaal Comiteit afleveren, wat zij er aan verschuldigd zijn, den wettelijke prijs nakomen, en zich zouden schamen rijker te worden door oneerlijk verkregen goed. Maar er bestaan medeplichtigen over wier gedrag wij niet langer kunnen zwijgen, zonder den schijn te hebben ze goed te keuren of te dulden.

Men heeft mij het geval aangehaald van iemand die met zijne aardappelen en zijne bloem zijne zwijnen aanmest, welke hij wel hoopt aan den man te brengen tegen duizend of vijftienhonderd mark per stuk, maar waarvan geen kilo te krijgen is noch te koopen, tegen een billijken prijs, voor landgenooten, vrouwen en kinderen die gaan honger lijden.

Het is voorzeker, een uitzonderlijk geval, zooals alles wat met de natuur strijdt; wat echter niet zoo zeldzaam voorvalt, naar mij wordt verzekerd, is dat landbouwers, ten nadeele van de uitdeelende gerechtigheid en van het algemeen belang, voorraden verborgen houden, niet alleen tot eigen verbruik of met het verlangen hunnen in nood verkeerden naaste naar liefde en billijkheid te helpen, maar met het vastbepaalde inzicht ongelooflijke woekerprijzen op te dringen aan de grillen van koopers voor wie het geld van geenen tel is. En vermits er altijd genieters zijn, die niet gewaar worden dat zij hun geld uitgeven, stijgt het aanbod met fabelachtige verhoudingen; de verkoopers verrijken zich gemakkelijk; alleen, de deftige, maar arme Belgische burgers, zijn de slachtoffers van deze onderling overlegde roofzucht.

Gij moet niet aarzelen het van op den predikstoel te verklaren: de opkoopers van de levensmiddelen zijn hatelijke boosdoeners.

De hebzucht der makelaars die, ten nadeele van hunne arme landgenooten, deze wijze van opkoopen tot stand brengen of aanmoedigen, roept wraak ten hemel.

Maar de gedienstigheid der landbouwers die hun een goed onthaal voorbehouden, is ook erg schuldig, omdat het u verboden is aan anderen te doen wat gij, redelijkerwijze niet zoudt willen dat u werd gedaan; omdat het een zware gewetensplicht is den zwaren nood van den evennaaste, te verhelpen, als het zijn kan; omdat het winstbejag dat wij aanklagen, bij hen, die er de slachtoffers van zijn, onvermijdelijk, menschelijkerwijze gesproken, gevoelens van haat, van vijandelijkheid, om niet te zeggen van opstand en laster tegen God verwekt.

En wend niet voor, geliefde broeder, die uw geweten niet gerust gevoelt, wend niet voor! Ware ik alleen, ik zou van die overtollige winst afzien, maar wat zou het baten? De kwaal zal toch blijven voortduren, omdat er altijd gewetenlooze koopers en verkoopers zullen bestaan.

Moest dit ook waarheid zijn, gij ten minste zoudt tot het kwaad niet hebben bijgedragen; uw geweten zou vrij zijn vóór God en vóór uwe medebroeders. Dat is voor u hoofdzaak. Immers, uwe zielezaligheid is uw eigen werk. Over uwe ziel zult gij rekenschap te geven hebben en niet over die uws buurmans waarop gij geen vat hebt. Daarbij het slechte voorbeeld lokt tot het kwaad aan; het goede voorbeeld sticht, verheft, vereert.

Tot eer van ons vaderland, tot eer van uw huisgezin, uit eerbied voor uwen naam en voor uw overleveringen, trekt geen voordeel uit andermans ellende. „De beurs of het leven", is de kreet van den baanstrooper; en hij doet u huiveren. Zegt niet, — wat daarmede zou overeenkomen, — aan dengene die u om brood smeekt: „De beurs of de hongersnood!"

* *
*

En vermits de omstandigheden er ons toe brachten u over den nood der volksklassen te spreken, achten wij de gelegenheid gunstig om allen die fortuin bezitten, aan de christelijke wet der aalmoes te herinneren.

Men zei mij onlangs dat een officiëel Bureel van weldadigheid had geweigerd een buitengewoon hulpgeld aan de noodlijdenden toe te staan, onder voorwendsel dat een verstandig beheer zijne begrooting niet overschrijdt.

Dat is uitzinnig. Tijden, als deze welke wij doorleven keeren niet meer terug binnen de tijdruimte waarop het menschelijk vooruitzicht zich uitstrekt. Nu of nooit moet men aan zijne spaarpenningen beginnen. Ik zet de Conferentiën van den H. Vincent à Paulo, het Genootschap der Dames van Barmhartigheid, de „Vrienden der Armen" aan, hunne overgelegde gelden, indien zij er bezitten, uit te putten.

Geeft en de goede God zal u geven.

En beeldt u niet in dat de christelijke aalmoes bestaat in een oordje te werpen in een bedelzak van eenen blinde op den dorpel uwer woning of op den openbaren weg; gij moet tot den arme naderen, in zijne ziel treden, „medelijden" hebben met hem, hem onder uwe bescherming nemen, hem beminnen.

Hem beminnen is niet u in gevoeligheid over hem erbarmen: gevoelige of dierlijke meewarigheid wordt ook de hen voor hare kiekens, de leeuwin voor haren gekwetsten welp gewaar.

Hem beminnen is niet alleen hem belangstelling betuigen van mensch tot mensch, van partijganger tot partijganger: dat is menschenlievendheid of partijgeest.

Gij moet uw hart verheffen en verruimen, in uwe onbaatzuchtige genegenheid al de belangen van den arme omvatten, de belangen van zijn lichaam en die van zijne ziel, zijne eigene belangen en die van zijn huisgezin, de belangen voor den tijd en die voor de eeuwigheid.

Ah! wilde aldus iedere gegoede familie, al was het maar ééne gebreklijdende familie onder hare bijzondere bescherming nemen, hoe schoon ware het! Wij zouden de eerste tijden des christendoms opnieuw beleven, toen heidenen en Joden van de Christenen zeiden: Ziet toch, hoe zij elkander liefhebben!

In dees en dat gesticht, in die en die kostschool, heeft op dit oogenblik, iedere klas haren gevangene, wien op bepaalde dagen een pak levensmiddelen wordt gezonden.

In de rijke families kon elk kind van zijn teederste jeugd af, peter- of meterschap uitoefenen ten gunste van een arme; de moeder zou er haar kind aan gewennen een kleinigheid of eene lekkernij te derven ten bate van den bemiuden beschermeling. Hoe de opoffering en de liefde beter aangeleerd?

Een handelaar, die waarschijnlijk knaging gevoelde omdat zijn vermogen was aangegroeid onder den oorlog, poogde zich gerust te stellen, zeggende: Ik geef toch aan den arme!

Deze handelaar hadde beter gedaan zich niet te verrijken terwijl zijne broeders zich verarmen: hij hadde beter gedaan van zijn klanten den hoogsten prijs niet te eischen, welken hij, naar de stipte rechtvaardigheid, misschien gerechtigd was van hen te vergen; een geest van zachtmoedige billijkheid is, op den huidigen stond, de verstandigste en de edelste wijze aalmoezen te schenken.

Mijne Broeders, stemdet gij er niet in toe, — ik zou het hartelijk betreuren voor u, — u de vreugde te gunnen zelf met den armen aanraking te komen, stort dan ten minste ruimschoots van uwen overschot in de kas der liefdadige Genootschappen of in de hand van uwe geestelijken of van uwen Bisschop.

Mijn last is zeer zwaar Laat mij toe met u, in het kort, iets uit te rekenen. Er zijn in mijn bisdom 52 dekenijën, en in ieder dekenij, gemiddeld, 15 parochiën. Ondersteld dat ik aan iederen deken dried.uizend frank verlang te geven, — hetgeen voor iedere parochie de geringe som van 200 frank bedraagt, — dan heb ik ruim honderd vijftig duizend frank noodig. Om aan iedere parochie 400 frank te geven, zou ik meer dan driehonderd duizend frank moeten hebben.

Weest allen milddadig, mijne Broeders, hebt gij veel, geeft veel; hebt gij weinig, geeft van het weinige dat gij hebt.

Luistert naar deze strenge taal van den H. Apostel Jacobus, eersten bisschop van Jerusalem: „God zal, zegt hij, zonder barmhartigheid oordeelen dengene die geene barmhartigheid zal hebben gepleegd. Wat zal het u, mijne broeders, baten het geloof te hebben gehad, indien u de werken ontbreken? Denkt gij, dat het geloof u alleen vermag zalig te maken? Indien een uwer broeders of zusters zonder kleederen of zonder voedsel is, en gij zoudt zeggen: Gaat in vrede, zoekt (elders) u te verwarmen en te verzadigen; indien gij weigert hen in hunnen lichamelijken nood te helpen, waartoe zal het u dienen het geloof gehad te hebben? Het geloof dat niet tot de werken geleidt, is niet levend."

„Gelukkig hij, die besef heeft van den noodlijdende en den arme, zegt de Psalmist, ten kwaden dage zal de Heer zijn heil wezen."

Den arme met eenen geest van geloof behandelen, het christelijk besef van den arme hebben, is in hem de armoede van Onzen Heer Jesus Christus erkennen. Christus leeft voortdurend in zijne Kerk; de apostelen zetten zijn woord voort; zij die lijden of sterven om het geloof te belijden, zetten zijne martelie voort; de maagden bestendigen zijne zuiverheid, de armen doen zijne ontberingen, zijne boetvaardigheid, zijne armoede, de eeuwen door, voortbestaan.

De zelfzuchtige werpt den arme zijne aalmoes toe; de philantroop geeft ze hem; de christenmensch biedt ze hem aan.

Een voornaam denker, en terzelfdertijd een voornaam geloovige, Ernest Hello, kwam nooit den arme ter hulp dan met zijnen hoed in de hand. Zijne daad van broederlijkheid ging gepaard met eene betuiging van godsdienstigen eerbied.

In een zijner meest beroemde kanselredenen, heeft Bossuet de „uitstekende waardigheid der armen in de H. Kerk" verkondigd.

„In de wereld, zegt hij, hebben de rijken al het voordeel en bezetten zij de eerste gelederen, in het rijk van Jezus Christus hoort de voorrang toe aan de armen. In de wereld zijn de armen aan de rijken onderworpen; in de H. Kerk worden de rijken maar opgenomen onder beding dat zij de armen dienen; in de wereld zijn gunsten en voorrechten voor de machtigen en de rijken; de armen zijn daar slechts deelachtig aan voor zooveel zij door hen worden ondersteund; integendeel, in de Kerk van Jesus Christus zijn de gunsten en zegeningen voor de armen, en de rijken genieten geene voorrechten tenzij door hunne bemiddeling."

En de diepzinnige reden van dien voorrang aan den arme toegewezen, gewaardigt zich Onze Lieve Heer zelf op te geven, wanneer Hij ons verklaart dat de armen bijzonderlijk zijn aangesteld om Hem op aarde te vertegenwoordigen. Evenals Hij ons beloofde in Zijne Kerk voort te leven tot aan de voleinding der eeuwen, heeft Hij ons beloofd, dat wij altijd den christelijken schat van eene keur armen in ons midden zouden bezitten.

Ten dage van het laatste oordeel, zal Hij zelf wederkomen om de onherroepelijke scheiding te voltrekken van de goeden en de boozen, van de uitverkorenen die Hij aan zijne rechterhand zal scharen en van de verwerpelingen die Hij naar den linkerkant zal verstooten.

Welnu, gij kent, mijne Broeders, het voorwerp van dit uiterste oordeel. Tot de eenen zal Hij zeggen: „Ik had honger en gij hebt mij gespijzigd; ik had dorst en gij hebt mij gelaafd; ik was in gebrek en gij hebt mij gekleed. Want al wat gij aan den geringste der mijnen hebt gedaan, dat zal ik achten als aan mij zelf gedaan. Komt, neemt bezit van het rijk, dat ik u van in der eeuwigheid heb voorbereid." Aan de anderen, integendeel, zal Hij zeggen: „Ik had honger en gij hebt mij geweigerd te eten te geven; dorst, en gij hebt mij geweigerd mij drinken te geven; ik was zonder kleederen, en gij hebt mij niet aan kleederen geholpen. Want al wat gij aan de geringen en de armen zult hebben geweigerd, zal ik aanzien als geweigerd aan mij zelf. Verwijdert u van mij, vervloekten die ge zijt; vertrekt naar het eeuwig vuur."

Deze is dan, mijne Broeders, de uiterste wisselkeus; rechts of links van onzen oppersten Rechter; de hemel of de hel, naar gelang gij, met eenen geest van geloof en uit liefde voor Onzen Heer Jezus Christus, uw overschot, — dat wil zeggen, hetgene tot uw eigen onderhoud en uwen rang in de samenleving niet noodzakelijk is, — zult besteed hebben om de armen te voeden en te kleeden, ofwel, integendeel, uw hart en uwe hand sluitende voor den behoeftige, uwe fortuin slechts zult gebruikt hebben tot uwe eigene voldoening.

De twee vertakkingen van de keus staan duidelijk voorgesteld: kiest.

Jongens, gaat naar den Aalmoezenier.

Onder dezen titel schrijft de ZEerw. pater L. J. Callewaert aan het adres der Vlamingen op het front in „Vrij België":

Goddank. België, een katholiek land, heeft de zonde niet bedreven, de priesterhanden — die dagelijks 't bloedig sacrificie van Calvarie vernieuwen op onbloedige wijze — te verplichten, uit vaderlandsliefde, het bloed der vijanden te vergieten in de loopgrachten, lijk de „curé-sac-au-dos" het doen moeten, spijt al de wetten der Katholieke Kerk. Doch om zijn eigen bloed te storten voor anderen, om „stervend zelf bij 't sterfbed te staan", om al de rijkdommen van lichaam, hart en geest te plengen, in geestelijke en lichamelijke werken van barmhartigheid, om ongeridderkruist, het kruis der anderen te helpen sleepen, om 't gutsen van het bloed te stuiten, en 't bloed door moed te stollen, daarvoor heeft de Vlaamsche priester altijd, altijd eerst, altijd laatst, en altijd liefst, altijd grootst en schoonst, het vaandel geplant in 't vaderland, waaiwapperend in vrijheidslucht, ten hoogen hemel in.

Zij stierven, vermoord lijk vee, in de dagen van 't Duitsche moorderijfestivaal, die twee en vijftig priesters 't leven kostte, en in 't Walenland, dat het recht der priesterschap niet meer erkende, herleefde in 't licht van 't schuldeloos priesterbloed, het priesterhart, dat voor geen onrecht buigt.

Och! en dat ons land moest worden overrompeld van Noord tot Zuid, van Oost tot West, en dat onze vlijtige nonnekens geen gelegenheid hadden om, Engeland dankbaar, de Engelsche gekwetste „Tommies" te bezorgen, en om met de goedheid van haar woord, en den eenvoud van haar gebaar, de voor liefelijkheid zoo ontvankelijke Tommie te leeren de heerlijkste bloesem van de Katholieke Kerk: de sacrificiekracht van een vrouw in nonnenkleed!

En hoog daarboven, de veldmarschalk Kardinaal Mercier en de generalen, de bisschoppen, alle herinnerende de glorierijke dagen van Athanasius en Ambrosius, wat zeg ik: van St. Paulus, die zich op Cesar beriep voor zijn recht, op den Keizer van Rome.

O Katholieke Kerk van België, hoe heerlijk straalt uw martelaarspurper, in 't glorielicht der zedelijke zegepraal!

Jongens, gaat naar den aalmoezenier.

Zij zijn uit denzelfden steen gehouwen, uw aalmoezeniers in de loopgrachten, de rustoorden, de kampen, de hospitalen.

Jongens, gaat naar den aalmoezenier.

Waarom gaan velen niet? Zij durven niet. Zij zouden wel willen, maar die groote stoere jongens zijn bang voor de wijstergaaien en taartekiaaien, die ze zullen bespotten als pastoorsratten. Tusschen vier oogen als 't niemand ziet, dan wel, maar openbaar, zonder blozen durven, helaas!

Ik heb er hooren zeggen: „Ik wil geen slippedrager of geen mouwvegers zijn." Ge hebt gelijk, jongens. Weest hier genoeg altijd om niemand te vleien, en om u niet te laten vleien. En ik weet, wat gij bedoelt, als ge spreekt over de mouwvegers van de aalmoezeniers. We komen zulke menschjes overal tegen, die voor een gunst, een schelling, een positie, of wat weet ik al, den heilige uithangen, en later in hun vuist lachen, omdat zij hun weldoener hebben beet gehad. Er bestaat een duivelsche slimmigheid in de valschheid. Maar elke rechtzinnige ziel haat valschheid, en ik kan duizendmaal beter makkeren met een zich uitsprekende ongeloovige dan met die heilige beetjes, die zich katholiek maskeren. Maar ik werp het in uw aangezicht: Katholiek zijn is rechtzinnig zijn. Want katholiek zijn is de deugd beoefenen der rechtzinnigheid.

Jongens, gaat naar den aalmoezenier.

Gaat naar hem met uw ziel en uw zonde. Want uw ziel is te groot om ze alleen te dragen, te duister om er klaar in te zien. Gaat naar hem om de zuivering, den troost en de sterkte der Sacramenten. Gaat als ge meest tijd hebt. Anders is het te laat. Zoo gij valt op 't slagveld, zal de priester, spijts alle gevaar, op u toeloopen om uw ziel te redden, maar 't is dan soms te laat en 't is uw schuld. Gaat naar hem met uw geheimen. Hij is de groote zwijger. En in ons wereldje van wantrouwigheid, hij is de rots der vriendschap. Gaat naar hem met uw karakter. Want ge moogt u niet laten groeien in het wilde en hij is de vaardige tuinbouwer.

Gaat naar hem met uw idealen, want ge zijt jong en ge moet spreken, of moet gij het aan de boomen vertellen? Gaat naar hem met uw lichaamsnood Want deze is soms groot en de meeste jonge lichamen genezen door de medicijnen der ziel. Gaat naar hem met uwe hulpvaardigheid, want katholiek zijn is apostel zijn, en een soldaat-apostel is voor den priester een diaken in 't soldatenwerk.

En gij, die geloofd hebt, en niet meer gelooft, gij, die verdwaald zijt langs het hart of langs den kop, gij, die twijfelt, of niet kunt willen, gaat naar hem, gij ook zijt zijn jongen. Hij is het licht, en zooveel jongens hebben niet gezondigd tegen het licht.

Jongens, gaat naar den aalmoezenier.

En zoo gij sneuvelt, de aalmoezenier zal moeder troosten met uw schoonen christelijken dood. En zoo gij leeft, het bloed en de herinnering van uw aalmoezenier zal uw leven lang doorwerken.

„Onze aalmoezenier is zulk een brave man," zei me een volksjongen. Goedheid vergeet ons volk nooit.

Een beslissing op het Westelijk front?

Een Nederlander, de heer Albert Frank, die vóór den oorlog te Brussel woonde, studeerde aan de Academie te Leuven en in Aug. 1914 ingedeeld werd in het Belgische leger, maakte gedurende 14 maanden den oorlog mee. Toen werd hij als Nederlander uit het Belgische leger ontslagen. Op grond van zijn ondervinding en studie schreef hij de beschouwingen, welke zijn saamgevat in het volgende artikel:

Het grondbeginsel onzer beschouwingen is te vinden in de artikelen van André Tardieu en luitenant-kolonel Rousset.

Volgens die twee strategen van naam, zijn voor een grondige voorbereiding tot een offensief op een front, 15 km. breed, twee maanden noodig.

Die twee maanden worden gebruikt om bruggen te herbouwen, spoorwegen van 60 cm. en 40 cm. voor manschappen, dieren, voedsel, munitie en materieel (men schat 800 km. spoorweglijnen noodig voor een 15 km. breed front; de noodige nieuwe wegen en nieuwe batterijschuilplaatsen, (per 15 km. dus, per legerkorps, mag men er 400 rekenen, op een terreindiepte van 4 km. achter de eerste linie alleen), alsook munitiedepôts (16 voor de artillerie alleen, zonder de loopgraafartillerie mede te rekenen, altijd, voor dezelfde terreinbreedte en diepte), nieuwe loopgravennetten, (voor het bovenbeschreven terrein zijn er 300 km. gevechtsloopgraven en 600 km. verbindingsloopgraven noodig), nieuwe telefoon- en telegraafverbindingen, en eindelijk nieuwe loopgravenspoorwegen te verschaffen.

Dan moeten wij rekenen de inrichting van patronenmagazijnen in de loopgraven (een staande reserve van 4,320,000 patronen per leger korps.)

Deze reserve is voor een gevecht van een uur lang voldoende, daar ieder soldaat een minimum van 500 patronen in dien tijd afschiet.

Duurt het gevecht dus, b.v. 19 dagen, zooals bij den 2den Yperschen slag van 22 April — 10 Mei 1915, dan zijn er 1,915,200,000 patronen noodig, die 400 automobielen onophoudelijk moeten aanvoeren, loopgravenmortieren (in de eerste linie alleen, 150 per legerkorps), aanvoer van prikkeldraad (200 km. per legerkorps, voor de eerste linie alleen), van zakken (gewoonlijk op het Westelijk front, Portlandcementzakken, tot verdediging van een compagnie in de eerste linie zijn er 60,000 noodig), van eetwaren voor de loopgravendepôts (7200 zakken brood, 60,000 doozen geconserveerd vleesch, 240,000 pakken suiker en 500 ton zout zijn voor een legerkorps noodig) enz.

Laat ons voorts ook niet vergeten, noch de nieuwe barakken voor de troepen, noch de geniemagazijnen, noch de draadlooze-telegrafieposten en electriciteitscentralen, enz.

Als men weet, dat een munitiedepôt, 1000 meters achter de eerste linie geplaatst, dertig of zelfs 45 voet diep ligt en gebetonneerd moet zijn, dat elke mitrailleursschuilplaats, (alle 50 meters op een 15 km. breed front, dus 300, voor de eerste linie alleen) ook 30 of 20 voet diep moeten gegraven worden, met Braziliaansch ijzerhout en cement versterkt, en met 5 meters diep gewapend beton, 1 of 2 meter pantserplaten en 3 of 4 meters zakken beschermd; als men zich bewust is, dat van een stuk eerste linieloopgraaf, 300 meters breed, b.v. 28 verschillende telefoonlijnen naar achter loopen, onder, boven en op den grond; dat dagelijks, voor een legerkorps, 4000 automobielen 30,000 pond brood, 15000 pond suiker, enz. moeten aanvoeren, dat men op „gewone artillerie-bedrijvigheidsdagen", op een frontbreedte van 15 km., in 24 uren tijd, 720,000 lichte en 180,000 zware granaten schiet; dat op één dag, bij Neu-Chapelle, in April 1915, zooveel granaten geschoten werden als gedurende den heelen Transvaaloorlog; dat, gedurende de eerste 15 dagen van April 1917, het gebruik van granaten per trillioen berekend moet worden, dan begint men te beseffen, dat een offensieve beweging niet zoo maar als in 1792 geschieden kan, toen Kellermann te Valmy zijn hoed op de punt van zijn degen plaatste en riep: „En avant!"

Sedert Cronjé's schitterend defensief gedurende de 1ste phase van den Transvaal-oorlog hadden Fransche militaire critici, meestal behoorende tot de nieuwe (democratischer) officiersklasse, generaal de Lacroix, generaal Percin, generaal Mercier, luitenant-kolonel Ste Claire-Deville, kolonel Rimailho, en meestal de miskende en geniale profeet, generaal de Villebois-Mareuil (die voor de Boeren later vocht en stierf), de onbreekbaarheid der veldverstigingen voorspeld.

Reeds in de zeventiende eeuw waren die grondbeginsels door Vauban, aan wiens genie Frankrijk zijn Noord- en Noordoostelijk fortensysteem te danken heeft, en door Monk (in de Highlands) en Rohan (in de Valtelina) erkend.

Men heeft dus de brutale macht der ontploffende stoffen aan te wenden, daar frontaal-offensieven alleen door het „poids d'acier" (zooals commandant de Givrieux het uitdrukt), of beter door het dynamisch coëfficient kunnen mogelijk gemaakt worden.

En als men zich herinnert welk een complex de moderne legerverbinding is, dat het frontale artillerievuur heelemaal voor het „tir de charpe" verdwenen is, hetwelk alleen door geduldige waarneming en trigonometrische berekeningen geadjusteerd kan worden, dan zal men tot de gevolgtrekking komen, die zoo doodeenvoudig is, dat men zich verbazen mag, dat nog geen militaire criticus haar al geopenbaard heeft: aanvallen in dezen oorlog kunnen alleen frontaal en dus slechts taktisch zijn.

Verdediging kan beweging op de vleugels oefenen, dus strategisch worden.

Dit verklaart, waarom de gevolgen van het Somme-offensief eerst in het voorjaar 1917 genoten konden worden, waarom in September 1915, toen — dat weet trouwens ieder officier aan het Westelijk front — orders voor den terugtocht al in verscheidene Duitsche divisiestaten uitgevaardigd waren — de bevrijding van Noord-Frankrijk weder uitgesteld werd, omdat uit de Butte de Tahure, en in de richting Four-de-Paris en Auberive, krachtig strategisch defensief-offensief geoefend was.

Een veldtocht op het Westelijk front, zooals die van Broessilof in Juni—Juli 1916, of van Mackensen op de Zlota-Lipa en in den Poolschen Driehoek in Mei—Juni 1915, is, om moreele en materieele redenen, onmogelijk.

In het Westen namelijk moet men rekening houden met plichtsbesef en nationaliteitsgevoel. In het Oosten echter vecht de Moedjik alleen voor een persoon, niet voor een idee. Zoo lieten de volksmenners in 1905 de menschen, die op het Newsky Prospekt te Petersburg manifesteerden, in den waan, dat zij de bevrijding van grootvorstin Konstantijn begeerden met hun uitroep „Konstitoetsja!" waarmede zij in werkelijkheid hun verlangen of liever dat hunner leiders naar een constitutie uitten.

Van een militaire beslissing op het Westpunt, aldus eindigt het artikel, kan m.i. geen sprake zijn.

De Waan van den Dag.

Bescheiden oorlogvoerenden.

De Italianen hebben — ik spreek euphemistisch — geen bijzonder goede pers gehad, maar zij blijken nu toch niet zoo slecht als we wel genoemd zijn. Zij zijn thans zelf blijkbaar bezig den vrede voor te bereiden. Ze zijn licht te voldoen en willen niet het onderste uit de oorlogskan hebben. Twee jaren hebben ze gestreden, honderdduizenden menschen geofferd, bloed en tranen en schuld over het land gebracht; een bepaalde overwinning hebben ze niet kunnen bevechten; en toch zijn ze uiterst content. De feestelijke proclamatie des Konings bij het tweejarig jubilé op den 23en Mei getuigt van geestdrift en volharding van het leger, van edelen moed en zelf verloochening en opoffering. Zij spreekt — was er wel ooit feestelijker klank denkbaar? — van de schitterende voordeelen, van den naam die hooggehouden is, enz. En heel de pers stemt in koor in en juicht en jubelt om de glorie van de verloopen twee jaar. Speciaal de „schitterende hulp aan de bondgenooten" wordt bezongen. Het is zeer goed, dat die hulp eens den volke wordt kond gedaan, want heel veel is daarvan nog niet naar buiten uitgelekt. En dan die reeks van eminente deugden, die nu bescheiden naar voren worden gebracht. Ik lees over de edelmoedigheid (blijkbaar met het oog op de hulp van de bondgenooten), de volharding, de vastberadenheid, het geduld, de methodische heldenmoed, door welke alle het land „den vijand achting heeft ingeboezemd, onzen geallieerden erkentelijkheid en de heele wereld bewondering".

Inderdaad, de Italianen zijn de kwaadste niet. Een kinderhand is licht gevuld en de Italianen zijn blijkbaar met wat klinkklank en schoonen schijn content. Waren de overige oorlogvoerende Mogendheden ook zoo aangelegd, de oorlog behoorde reeds lang tot de geschiedenis. Waarom zou men langer vechten als men reeds zulk een heldenmoed betoond, zulke overwinningen bevochten en zooveel erkentelijkheid en bewondering van de heele wereld verdiend heeft?

Daarom, dat Italiaansche voorbeeld verdient navolging en we zijn er. Laat Engeland een proclamatie uitvaardigen, waarin de „schitterende heldendaden" der uithongering van Duitschland en de rantsoeneering der neutralen bezongen worden. Dat Frankrijk zijn „volharding" bij de overwinningen in voor- en najaarsoffensieven luchte. Moge Duitschland zijn „methodische heldenmoed", waarmee het de zee schoonveegt, in 't zonnetje zetten. Laten allen de luidruchtigste overwinningsfanfares aanheffen. Dan is er alle kans op vrede. Al zullen deze volken, die niet zoo licht te ontvlammen zijn, misschien niet zoo makkelijk te paaien wezen, zeker is toch, dat heel de wereld al die fraaiigheden zal, „bewonderen" en reeds meer dan „erkentelijk" is voor al het goede, door alle partijen geleverd.

De fout is maar, dat die strijders blijkbaar de „erkentelijkheid" der wereld tot het onmiddelijke willen opdrijven. Millioenen dooden en milliarden schats hebben ze er voor over. Daarom denkt men er in Mei al over, hoe de wintercampagne 1918 zal ingezet worden......

Criticaster.

De Residentiebode.

DE OORLOG.

Zou het dan toch vrede gaan worden?

Z. H. Paus BENEDICTUS XV heeft aan alle oorlogvoerende Mogendheden een Breve gericht met een nieuwen oproep tot vrede en een dringend verzoek de vredesvoorwaarden te willen voorstellen

Aan het Pauselijk Secretariaat heerscht groote bedrijvigheid. Verschillende diplomaten hielden lange besprekingen met den Secretaris van Staat, Kardinaal GASPARI.

Ook voor de internationale conferentie der Socialisten te Stokholm wordt opnieuw propaganda gemaakt, maar Rusland, Engeland en Frankrijk willen daar niet aan mede doen

De Europeesche en Amerikaansche Bladen houden vol, dat nog dit jaar de oorlog geëindigd zal zijn. God geve het!

Van het oorlogstooneel valt niet veel anders te zeggen, dan dat de Slag van Vlaanderen nog altijd voortduurt en thans meer ten voordeele der Verbondenen neigt, terwijl de Teutonen betere kansen kregen in Rumenië.

Rusland komt wat meer tot kalmte, maar geregeld is de toestand nog lang niet.

De Engelschen zouden zich graag op zee meten met de Duitschers.

De onderzee-oorlog verliest zeer veel aan kracht.

EDISON beweert een afdoend middel tegen de duikbooten te hebben uitgevonden.

De eerste troepen van Amerika werden in Engeland en Frankrijk met geestdrift begroet.

Iedere maand worden er 1000 Amerikaansche vliegmachines verwacht.

Mogen zij vredesduiven blijken.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Het gouden Priesterfeest van den Zeereerw Heer Pastoor J. VAN BAARS is op werkelijk luisterrijke wijze gevierd; Woensdag voor de huisgenooten, Zusters en zieken, en Donderdag voor de Geestelijkheid. Dien dag droeg de Jubilaris een plechtige H. Mis op met Pontificale assistentie

De kapel was smaakvol versierd en door heel het Gasthuis was het te zien, dat er groot feest was. De algemeene geachte Priester heeft zeer vele blijken van belangstelling mogen ondervinden.

* *

Woensdag 15 Aug. ll. was de Zeereerw. Heer Pastoor J. M. VAN WEERELT, oud-missionaris van Curaçao, vijf en twintig jaar Priester. Dien dag hebben zijn vroegere parochianen op Pietermaai een plechtige H. Mis met *Te Deum* laten doen ter zijner intentie.

Pastoor VAN WEERELT wordt hier nog niet vergeten. Van ganscher harte wenschen wij ZZEW. geluk met zijn Zilveren Jubilé en hopen, dat ook het gouden feest voor Hem zij weggelegd.

* *

De Eerw. frater ANTONINUS van de Orde der Predikheeren, afkomstig van Curaçao, de Eerw. Heer J. v. D VEEN ZEPPENFELDT, heeft 15 Aug. ll. in Nederland de H. Wijding van het Diakonaat mogen ontvangen.

Nog één jaar en dan is Hij Priester!

Wij wenschen Z. Eerw. en geachte Familie van harte geluk.

Houdt den dief!

Woensdagavond omstreeks half elf ontstond er in de Breedestraat aan de Overzijde opeens een hevige opschudding. Wij zagen een troepje mannen en vrouwen dwars de straat oversteken onder het geroep „Politie! Politie!"

De eenige agent, die daar aanwezig was, floot onmiddellijk om assistentie en riep de twee, die dadelijk aankwamen toe, hard te loopen. Nu renden zij op een drafje met hun drieën er op af. Middelerwijl gingen een paar vrouwen door naar het Politiebureau aan den Waterkant om nog meer hulp te vragen. Ook numero 4 kwam haastig aangeloopen, schel fluitend om nog meer assistentie.

Wat er verder gebeurd is, hebben we persoonlijk niet gezien, maar van half elf tot half een 's nachts werd de jacht op den dief voortgezet.

De algemeene indruk is, dat de Politie haar best heeft gedaan. Persoonlijk waren we getuigen, dat er onmiddelijk een voldoend aantal aanwezig was. De mannen hebben zich kranig en dapper gedragen. Toen beweerd werd, dat de dief op een dak zat, was de Politie in een minimum van tijd boven op het huis en zocht de omgeving met zaklantaarntjes af.

Maar de menschen op straat zagen den ernst van het geval niet in en maakten er een relletje van. Dan hier dan daar werd de dief gesignaleerd, voor de grap blijkbaar, want als de Politie kwam, was er niets te vinden.

Overal ter wereld vindt de Politie weinig medewerking van de Burgerij, maar nu het rustige Curaçao in den laatsten tijd onrustig begint te worden ter oorzake van verschillende inbraken, moet de Curaçaosche Bevolking uit welbegrepen eigenbelang toch een handje helpen. Als men een dief op 't spoor is, moet de Politie gewaarschuwd worden, uitstekend! maar men moet deze dan verder bedaard haar gang laten gaan.

Door hard te roepen, waar de dief gezien wordt, waarschuwt men de Politie, maar ook den dief, die dan precies weet van welken kant het gevaar dreigt en zich uit de voeten kan maken.

Staat er dan in den omtrek een groote menigte volk, dan kan de dief zich gemakkelijk daaronder mengen en zelf zorgen de Politie op een dwaalspoor te brengen, waardoor zijn medeplichtigen vrij spel krijgen.

De Burgerij bepale zich dus tot groote waakzaamheid over eigen huis en erf, en tijdige waarschuwing der Politie, als ergens in de buurt iets verdachts gehoord, of gezien wordt.

Hoe rustiger verder de Politie daarna werken kan des te meer kans, dat de inbreker gesnapt wordt.

Naar wij vernemen, zitten al een paar verdachten in verzekerde bewaring.

Een Stout Stuk.

Dinsdagmorgen werd hier telegrafisch bericht ontvangen, dat de Sleeper der *Curaçaosche*, met den petroleumlichter op reis naar Maracaibo, nabij Aruba drijvende was. Onmiddelijk nam de Directeur, de Heer P. JANSEN de noodige maatregelen om de noodige hulp te gaan brengen. Persoonlijk ging ZEd. met den loodsmotor, bestuurd door den Loods H. VAN DER HOEVEN, naar Aruba. Algemeen vond men dat een koen bedrijf, maar dacht niet anders, dan dat per zeilschip de terugtocht zou worden aanvaard.

Maar jawel, Donderdagmorgen kwam de Sleeper *Don Alberto* met den Heer JANSEN aan boord de haven weer binnen en tegen acht uur, zoo waar, ook de loodsboot met H. VAN DER HOEVEN. De lichter kon in de haven van Aruba in veiligheid worden gebracht.

Per motorbootje van Aruba hierheen!

't Is een stout stuk! Maar 't heeft er gespannen ook. De nacht was ruw en de zee liep hoog. Van tijd tot tijd viel de loodsboot van een hooge golf pardoes omlaag met zulk een smak, dat de loods dacht: de bodem splijt onder mijn voeten." Eens, na zoo'n val, stond de machine stil. Daar lagen ze tusschen de hooge golven, prijsgegeven aan stroom en wind, de boot telkens vol water. Reeds had men een noodzeiltje in elkander gewerkt, toen de motorist van de *Brand an*, die ook aan boord was, de machine weer op gang kreeg.

Zoo zijn ze voortgesukkeld tot Daybaai, waar ze ankerden om een kleinigheid te gebruiken. Volle vier en twintig uren had men gevochten tegen de zee en was bek af. Na een uurtje gerust te hebben, kwamen ze Donderdagmorgen tegen achten veilig de haven binnen.

Deze reis is een prachtreclame voor de Kromhoutmotoren, maar ook een schitterend bewijs voor de flinke zeemanskunst en koenen zeemansdurf van onzen wakkeren Loods H. VAN DER HOEVEN.

Die man behoort gehuldigd te worden als een echte Hollandsche Zeeheld. Hij deed dienst, omdat het zijn plicht was, ook al kwam eigen leven daarbij in gevaar. Een eerekruis heeft hij best verdiend.

Zijn reis van Aruba naar hier per motor zal wel eenig blijven in onze geschiedenis.

Hoedenindustrie.

Vrijdagmorgen had in den hoofdcursus op Pietermaai het openbaar examen plaats tot verkrijging van het diploma van hoedenvlechtster. Van de 18 candidaten werd slechts 1 afgewezen.

De Leider der hoedenindustrie, de

Heer H. J. Cohen Henriquez opende het examen met een rede, waarin ZEd. den HEG. Heer Gouverneur en Adjudant, den WEG. Heer Kapitein der troepen en Mevrouw, de Leden der Kamer van Koophandel en Nijverheid, verschillende hooge ambtenaren en particulieren bedankte voor hunne belangstellende tegenwoordigheid. Spreker hoopte, dat deze belangstelling nog meer algemeen mocht worden.

De examinandae hadden allen een modelhoedje gevlochten waarin alle finesses der kunst waren toegepast.

De nieuwe methode vlecht den rand van den hoed omgekeerd, het binnenste buiten, zoodat bij opgeslagen rand het fijne weefsel gezien kan worden, en niet zooals vroeger, wegvalt binnen den omgeslagen rand.

Er werden proeven geleverd van het heelen van gescheurde hoeden, en het invlechten van kleine stukjes om gaten te dichten. Ook kleurproeven werden genomen.

Hoeveel strootjes gaan er in een hoed?

Dat loopt van 2500 tot 3000.

De gevlochten hoeden waren allen van 15—30 à 40 Gld waard.

De volgende meisjes behaalden een diploma:

1e. Cecilia Pietersz, Overzijde, D met aanteekening (allerhoogste diploma.)
2e. Emilia van Kwartel, Overzijde D.
3e. Angelica Kras „ D.
4e. Johanita van Thijs „ D.
5e. Francina Boncuer „ D.
6e. Alicia de Pool „ D.
7e. Marianita Cohen Santa Rosa D.
8e. Eufemia Zachary Montagne D.
9e. Rosarita Sillé Willemstad C.
10e. Felecita Kohen Santa Rosa C.
11e. Reimunda Noor „ C.
12e. Clara Leito „ C.
13e. [illegible] C.
14e. [illegible]
15e. Luisita Croes St. Cruz Aruba C.
16e. Constancia Lamoth Overzijde B
17e. Mercelita Valerian Sta Maria B.

Onze gelukwenschen aan alle geslaagden en hun [illegible] Leider.

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 17 Aug. 1917.

AARDNOTEN (Gladas) per K.G.	—
ZOUT per vat van 180 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.07½
ORANJESCHILLEN per K.G. 1ste kw.	„ 0.50
id. per K.G. 2e kw.	„ 0.40
HUIDEN per K.G.	„ 0.80
GEITENVELLEN per K.G.	„ 1.50
WOL per K.G.	„ 0.25
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.75
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa)	
Kwaliteit No. 1 per dozijn	„ 3.37½
„ „ 2	„ 3.50
„ „ 2	„ 4.50
„ „ 3	„ 6.12
„ „ 3	„ 6.80
„ „ 4	„ 7
„ „ 5 OLA	„ 6.20
„ „ 6	„ 8
„ „ 7	[illegible]
„ „ 8 OLA	„ 7.20
„ „ 9	„ 12.50
„ „ 10 OLA	[illegible]
„ „ 11	„ 12
„ „ 11 OLA	[illegible]
[illegible]	[illegible]
„ „ 14	[illegible]
„ „ 15	[illegible]
„ 1 van 25 c.M. of minder	
STROOHOEDEN (latal):	
Kwaliteit X per dozijn	f 1.25
Kwaliteit XX per dozijn	f 1.87½

Officiëele berichten.

Aan den Griffier bij het kantongerecht alhier, tevens wijkmeester van de eerste wijk Willemstad J. H. Lampe, is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De heer J. H. A. W. Sprock is tijdelijk belast met de functiën van [illegible] terfort alhier Johan Hoogenbergen is wegens gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend, en C. L. van der Gen is tijdelijk aangesteld tot seinwachter op het Waterfort.

Celestin Reina is aangesteld tot loodsgezel, tevens oppasser aan de quarantaine-plaats alhier.

De concierge aan de Hendrikschool [illegible] bode bij het openbaar onderwijs [illegible] Franken is uit 's lands dienst ontslagen.

Aan den Gouvernements-geneeskundige van St. Martin N. G. C. A. Shaw, thans met verlof te Canning, Nova Scotia, is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Mej. Emma van Eps, onderwijzeres [illegible] klasse aan de Emmaschool [illegible] tot herstel van gezondheid, veertien dagen verlof verleend, en Mej. J. C. Statius Muller is tijdelijk werkzaam gesteld als onderwijzeres 3de klasse aan die school.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Johans Daal, John Dowden & Co., Carmen Danche de Figueroa, Hendriks & Co., [illegible] A. Paez, Gracyela Roos, Jana Thielman, Rozalinda Thielman.

Aangeteekende stukken: Antonia Garcia B., M. & N. Nabas, Tripoli Siria Rebut.
Drukwerk: Elisabeth A. Palacio.

Consul.

De Heer David M. Sasso werd door H. M de Koningin benoemd tot Consul Generaal der Nederlanden voor de Republiek Panama. Het Gouvernement heeft hem onmiddelijk als zoodanig erkend en toegelaten.

Onze gelukwenschen aan den nieuwen Consul Generaal, die 21 Juli in functie trad.

Onze financiën.

Het gaat niet kwaad met de opbrengst der middelen; vergeleken met het 2e kwartaal van verleden jaar, gaat het zelfs goed.

In het 2e kwartaal van 1917 kwam in:

Aan Belastingen:

Op Curaçao	f 99,209,54
Aruba	7,065,69½
Bonaire	6,034,73½
St. Martin N.G.	3,554,86
St. Eustatius	2,615,89½
Saba	1,199,05

Aan andere Inkomsten:

Op Curaçao	f 41,037,48
Aruba	5,864,37
Bonaire	4,295,20½
St. Martin N.G.	1,240,38
St. Eustatius	795,63
Saba	539,49

De Invoer bracht ruim 7,000 Gld. meer op dan in hetzelfde kwartaal van 1916, maar de accijns 7,000 Gld. minder. De inkomstenbelasting liep 6,000 Gld. hooger, de huur van landsgronden en eigendommen 5,000. De Cur. Bank boekte aan inkomsten f 3,630,20, verleden jaar niets. Maar het meest verheugde ons de [illegible] bijna 1000 Gld. hooger zijn dan in het 2e kwartaal van 't vorige jaar.

De scheepvaart gaat maar steeds vooruit, ook in deze abnormale tijden.

Reorganisatie van de Politie.

Het Afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen en opmerkingen.

Algemeene beschouwingen.

Het ontwerp werd door de Afdeelingen met algemeene instemming begroet. Men was het volkomen eens met het Bestuur, dat de tegenwoordige regeling gebrekkig en bijgevolg zeer onbevredigend is.

Met [illegible] begrootingen voor 1917 en 1918 werd gezegd, werd door verscheidene leden opnieuw de wenschelijkheid bepleit om de politie te splitsen in een straat— en een rechterlijke politie.

Men was van oordeel, dat het niet met de waardigheid van den Procureur-generaal strookt om als hoofd van de straatpolitie op te treden. De leiding van de straatpolitie moest, volgens de leden aan het woord, zijn opgedragen aan een hoofdambtenaar, die niet aan den Procureur—generaal ondergeschikt is. Deze ambtenaar zou dan uit den aard zijner betrekking zich geheel kunnen wijden aan zijn dienst, waardoor bereikt zal kunnen worden, dat de straatpolitie wordt wat zij behoort te zijn. Moest om hiertoe te geraken eene wijziging in het Regeeringsreglement worden aangebracht, dan vertrouwde men, dat de Hooge Regeering hiertoe hare medewerking wel zal willen verleenen.

Als bewijs, dat de tegenwoordige regeling der straatpolitie niet voldoet, werd door verscheidene leden gewezen op de veelvuldige brutale diefstallen in de kom der gemeente, die in den allerlaatsten tijd zijn gepleegd en waarvan de daders niet ontdekt zijn geworden en werd sterk aangedrongen op het installeeren van een opsporingsdienst.

In verband hiermede werd betoogd, dat, om tot een goede oplossing der zaak te geraken, de organisatie behoorde opgedragen te worden aan een vakman, die in Nederland zijn sporen op het gebied van politiezaken heeft verdiend en gaven verscheidene leden op grond hiervan in overweging tot dat einde een bekwamen vakman te doen uitkomen.

Enkele andere leden gaven als hunne meening te kennen, dat de organisatie zonder voorleiding van een specialen vakman kan worden tot stand gebracht en wel omdat de vakman, die uitgezonden zou worden, niet bekend zal zijn met de plaatselijke toestanden en de ervaring van de werking der tegenwoordige regeling zal missen.

Algemeen was men van oordeel, dat het voorgestelde aantal politiebeambten, in verband met de toeneming van het zielental der bevolking en wat speciaal Curaçao betreft de uitbreiding der stad en den trek van de buitenbevolking naar de stad, te klein is. Uitbreiding van het aantal achtte men onvoorwaardelijk noodig om te geraken tot een goeden politiedienst.

Men juichte het voornemen om een brigade te bestemmen voor den politiedienst in de haven toe. Verscheidene leden achtten het noodzakelijk, dat de commandant dezer brigade onder de onmiddellijke bevelen van den Havenmeester komt te staan.

Men meende, dat, waar de aanvulling van het Europeesche element van het corps zal geschieden door overgang van militairen, dit slechts zal zijn een gedaanteverwisseling, maar dat het wezen der zaak zal blijven wat het nu is.

Artikelen.

Ad artikel 1. Het brengen van de politie onder de onmiddellijke bevelen van de Gezaghebbers achtte men niet wenschelijk, daar de praktijk geleerd heeft, dat een regeling, waarbij de ambtenaar van het Openbaar Ministerie als hoofd der politie optreedt, op de andere eilanden dan Curaçao over het algemeen goed heeft voldaan. Immers is de ambtenaar van het Openbaar Ministerie de persoon, die belast is met het opsporen van misdaden, wanbedrijven, enz., voor de uitvoering van welke werkzaamheid hij de beschikking moet hebben over politiepersoneel.

Nog werd opgemerkt, dat, doordien de functiën van ambtenaar van het Openbaar Ministerie en die van ontvanger op haast al de eilanden buiten Curaçao in één persoon zijn vereenigd, deze amtenaar in zijn laatste kwaliteit vaak over politie personeel moet kunnen disponeeren om te waken tegen fraudes bij den invoer. Wanneer nu den ontvanger de beschikking over politiepersoneel ontnomen werd, zou hem ander personeel moeten worden toegevoegd [illegible] opgevoerd worden.

Ad artikel 7. Enkele leden waren van oordeel, dat voor de hier voorgestelde jaarwedden zich geen geschikte elementen zullen aanmelden.

Andere leden, hoewel zoo noodig bereid om tot verhooging dier jaarwedden mede te werken, vreesden, dat zoolang het politiepersoneel gerecruteerd zal moeten worden uit de militaire bezetting, de verhooging der bezoldigingen alleen zal leiden tot verzwaring der uitgaven, zonder dat de beschikking over betere krachten verzekerd wordt.

In het Memorie van Antwoord acht de Gouverneur het noch voor de waardigheid van den Procureur—generaal, noch om de straatpolitie te doen zijn wat zij behoort te zijn, noodig om haar te splitsen in een straat— en in een rechterlijke politie. Evenmin komt het noodzakelijk voor de straatpolitie te stellen onder een hoofdambtenaar, die niet aan den Procureur—generaal ondergeschikt is. Wat hier wordt beoogd, wordt even goed bereikt door, zooals reeds in de Memorie van toelichting in uitzicht is gesteld, de rangen van commissaris en inspecteur door goedgeschoolde Nederlandsche krachten te doen bezetten. Deze kunnen dan, al zijn zij wel aan den Procureur—generaal ondergeschikt en geen hoofdambtenaren, zich geheel aan hun dienst wijden en de politie zooveel mogelijk op peil houden. Op de regeling van den dienst in het eerste district van het eiland Curaçao kan de commissaris dan zijn invloed direct laten gelden, daar zij volgens art. 5 rechtstreeks door hem geschiedt.

Het gaat, meent de Gouverneur, niet op om uit die drie (niet veelvuldige) buitengewone diefstallen, die er in den laatsten tijd hebben plaats gehad, te besluiten, dat de regeling van den dienst der politie in de stad niet voldoet; en wat den laatsten diefstal betreft, kan men moeilijk zeggen, dat het huis, waar hij is gepleegd, in de *kom der gemeente* ligt, daar het aan den rand van de „mondi" van den weg van Schaarlo gelegen is, en vandaar uit gemakkelijk te betreden.

Als deze verordening in werking treedt zal er twee en dertig man beschikbaar zijn voor de straatpolitie in de stad, na aftrek van mogelijke zieken, incompleet enz. Dit aantal lijkt voldoende, althans om er een proef mede te nemen; mocht het noodig blijken, dan kan altijd later uitbreiding worden voorgesteld.

Er is, meent de Gouverneur, geen enkele reden om den commandant — bedoeld zal zijn de commissaris van politie — onder de onmiddelijke bevelen van den Havenmeester te brengen; deze is belast met de schepenpolitie in de haven en de commissaris met de eigenlijke politie; beiden zijn ondergeschikt aan den Procureur—generaal.

De meening uitgedrukt in de laatste alinea der Algemeene beschouwingen in het Voorloopig Verslag acht de Gouverneur niet gegrond. Immers zullen dan slechts de goede elementen van het garnizoen, die bij de politie willen overgaan, worden aangenomen. Niets belet ook, dat er in Nederland personen voor de politie worden aangeworven.

Artikelen.

ad Art. 1. De Gouverneur blijft van oordeel, dat het zeer gewenscht is om de politie op de eilanden buiten Curaçao te brengen onder de onmiddelijke bevelen van de gezaghebbers.

Onder de ambtenaren, die er nu als plaatselijk hoofd van politie naar de eilanden gaan, zijn er dikwijls die nog te jong en onervaren zijn om met succes als hoofd der plaatselijke politie te kunnen optreden.

En al is het waar, dat de gezaghebber in deze zijn invloed wel eenigszins zal kunnen doen gelden, gelooft de Gouverneur toch, dat de politie op de eilanden in het algemeen veel meer zal kunnen praesteeren als de gezaghebber die direct onder zijne bevelen heeft. Meermalen gaf de tegenwoordige regeling ook aanleiding tot moeilijkheden.

Al is de ontvanger geen hoofd van politie meer, zal hij toch, door tusschenkomst van den gezaghebber, de hulp van de politie wel kunnen inroepen om tegen fraudes bij den invoer enz. te waken. Hetzelfde zal kunnen geschieden, als de ontvanger ambtenaar van het Openbaar Ministerie mocht blijven, bij het opsporen van misdrijven enz.

ad artikel 7. Of er geschikte elementen voor de voorgestelde belooningen te krijgen zijn, zal moeten blijken; voorloopig wordt het, zooals in de Memorie van toelichting is gezegd, wel mogelijk geacht.

Kon. Ned. Mij. tot exploitatie van petroleum-bronnen in Ned.-Indië.

Aan het Verslag over 1916 ontleenen wij:

Venezuela.

Productie- Transport en Verkoop.

Evenals in 1915 hebben de moeilijkheden, veroorzaakt door den Europeeschen oorlog, zich vooral doen gevoelen bij het verkrijgen van werkvolk en materialen, terwijl ook de transport — moeilijkheden den voortgang der werkzaamheden belemmerden. Maatregelen worden reeds genomen om aan de transportmoeilijkheden tegemoet te komen, zoodat verbetering te dien opzichte kan worden verwacht. In den loop van dit jaar werden 5 nieuwe boringen verricht tegen 3 in 1915. Er zijn nu totaal 9 productieve putten.

Binnenkort zal met den verkoop van petroleum—producten in Venezuela een begin worden gemaakt, waarvoor de noodige maatregelen, de organisatie betreffend, reeds genomen zijn. De raffinaderij te San Lorenzo zal spoedig gereed zijn en met het openen van twee der in het Mene Grande terrein geboorde en destijds afgesloten putten, een begin worden gemaakt, teneinde de in San Lorenzo en Mene Grande opgestelde tanks te vullen. Naast de raffinaderij, met een capaciteit van 1200 vaten per dag en bestemd voor de verwerking van producten, welke in Venezuela worden verkocht, wordt een fabriek gebouwd voor het vervaardigen van petroleumblikken, met een capaciteit van 1500 blikken per dag, terwijl voor het transport van olie van San Lorenzo naar Curaçao via Maracaibo houten lichters gebouwd zijn.

Bij het opstellen van dit verslag waren reeds 139,675 vaten in tanks opgeslagen.

Curaçao.

In ons vorig verslag deelden wij mede, dat als middelpunt voor de verwerking van onze Venezolaansche ruwe olie, voor zoover die niet in Venezuela zelf geplaatst zal kunnen worden, het eiland Curaçao was gekozen.

De uitwerking van deze plannen is thans belangrijk gevorderd. Wij gingen in het najaar van 1916 over tot de oprichting van de Curaçaosche Petroleum Maatschappij, met een kapitaal van f 4.000.000. Voor rekening van deze Maatschappij, werd de bouw van eene raffinaderij volgens het vroeger reeds meermalen genoemde Trumble—stelsel ter hand genomen, welke raffinaderij eene capaciteit zal verkrijgen van 1000 ton daags. De talrijke moeilijkheden bij de aflevering van materialen en het steeds groeiende tekort aan transportmiddelen vertraagde den bouw zeer. Wij meenen thans echter te mogen verwachten, dat in dit jaar de raffinaderij in bedrijf zal komen. De aanvoer van ruwe olie uit Venezuela naar Curaçao zal bezorgd worden door eenige sleepbooten en lichters, welke laatste door de tijdsomstandigheden van hout moeten gebouwd worden.

De producten uit de ruwe olie verkregen, zullen van Curoçao uit zoowel op de wereldmarkt als op de locale markten door ons verkocht worden.

Buitenland.

Rusland's twijfelachtige houding.

In den algemeenen toestand van onzekerheid en voorbereiding tot dingen, waarvan niemand den omvang en de resultaten kan berekenen, komt nog steeds geen noemenswaardige verandering. Uit Rusland bereiken ons voortdurend berichten, die evenzoovele bewijzen zijn van den toestand van ontzaglijke verwarring, die daar heerscht. Al tracht de Fransche minister Thomas

het ook anders voor te stellen! Deze had op zijn terugreis van Petrograd een onderhoud met een medewerker van „Dagens Nyheter", tegenover wien hij verklaarde, dat, naar zijne meening, de toestand in Rusland aanmerkelijk was verbeterd. De tweespalt in de opperleiding was verminderd en de macht der voorloopige regeering toegenomen, zoodat daardoor eene nieuwe actie zou kunnen plaats vinden tegen de buitenlandsche vijanden.

De positie der regeering was in menig opzicht hachelijk, maar de resultaten der revolutie waren toch verzekerd. Er was geen grond voor de vrees, dat er anarchie zou beginnen te heerschen, daar Rusland even goed als andere landen tegen den toestand was opgewassen. De opstand in Kroonstad was geen bewijs, dat het rijk eene ineenstorting nabij was, daar bij elke revolutie dergelijke gebeurtenissen plaats hadden en de lokale opstanden door spoedig ingrijpen der regeering steeds waren onderdrukt. De beweging van den revolutionnair Lenin begon af ten nemen. Thomas besloot met te zeggen: „Wat het onmiddellijk hervatten van het offensief betreft, daarop zou men kunnen rekenen, wanneer de revolutie niet nog in Rusland nawerkte. Daardoor kunnen plotselinge en onverwachte gebeurtenissen plaats grijpen, die den toestand veranderen. Ik kan dus slechts zeggen, dat ik in het algemeen geloof aan de mogelijkheid der hervatting van het Russische offensief".

Dit alles is, ondanks de blijkbare gezindheid om den toestand zoo gunstig mogelijk voor te stellen, toch nog zeer vaag. En voor de overige geallieerden weinig bemoedigend! Dezen hebben hun hoop, hun groot vertrouwen thans gesteld op de enorme dingen, waartoe Amerika zich voorbereidt — te land, ter zee en in de lucht. De regeering te Petrograd tracht natuurlijk zoo goed mogelijk haar figuur te redden en daarom verklaarde de minister van Buitenlandsche Zaken Terestsjenko bij de ontvangst van de Amerikaansche diplomatieke buitengewone missie, met senator Root aan het hoofd, o. a. het volgende: De revolutie stelde het Russische volk voor twee vragen van het hoogste belang, namelijk die van eene sterke democratie in het land en die van den strijd tegen een vijand, die de laatste steun is van de autocratie. De revolutie bewerkte niet slechts eene verandering in het geheele regeeringssysteem; zij is ook een moreele factor, die den wil van het Russische volk verkondigt, om zich de vrijheid te verzekeren, en dat wil het Russische volk, niet slechts in de binnenlandsche aangelegenheden, maar ook in de internationale staatkunde bewijzen.

Het volk wil ook het militarisme ten val brengen en zoekt een voortdurenden vrede zonder overwinningen en zonder een imperialistisch streven. Het Russische volk koestert geen gedachten aan opperheerschappij en bestrijdt dergelijke gedachten van andere landen. Maar vóór alles zal het niet de verwezenlijking van een imperialistische politiek, van een financiëel of economisch plan van den vijand dulden. Dit is de groote taak van Rusland.

Er is nóg een groote gedachte, uitgedrukt door het gedenkwaardige stuk, waardoor de Vereenigde Staten en het Amerikaansche volk hunne wenschen en bedoelingen verkondigen, nl. dat de natiën verplicht zijn over haar toekomst te beslissen. Het Russische volk maakt deze verheven grondstellingen tot de zijne en is van meening, dat die de politiek der natiën moeten leiden.

Dubbelzinnige verklaringen tusschen de geallieerden.

Uit alles blijkt dat de nieuwe Russische regeering niet kan wat en zooals zij wil, doch tusschen ontelbare moeilijkheden door tracht heen te manouvreeren en daarbij tegenover de buitenwereld een air van voldaanheid en zelfvoldoening aanneemt. Het officieuze Oostenrijksche „Fremdenblatt" meent intusschen: „Uit de nota van den Russischen minister van buitenlandsche zaken aan den Franschen minister Thomas, waarin hij herziening van de verdragen over de oorlogsdoeleinden verlangt, blijkt duidelijk vooreerst: dat de Entente volgens deze nog bestaande verdragen aan de Staten van het verbond gebiedsuitbreiding verzekerde, dat derhalve berooving der centrale mogendheden en zeker ook van Turkije het doel van deze op gemeenschappelijke winst gebaseerde vennootschap was, en zij dus, wijl zulke geweldadige veranderingen van de landkaart slechts door een oorlog afgedwongen kunnen worden, schuld aan dezen vreeselijken wereldoorlog heeft. Daar nu het nieuwe Rusland als eerste beginsel van de oorlogs- en vredesquaestie de leus „geen annexaties en geen oorlogsschatting" verkondigt, blijkt duidelijk de tweespalt tusschen dit Rusland en zijn bondgenooten.

„De nota van den Russischen minister van buitenlandsche zaken is vervolgens, meent het „Fremdenblatt", een document van vérstrekkende beteekenis, wijl daarin aan de bondgenooten openhartig wordt verklaard, dat Rusland niet van zins is verder te strijden voor de Fransche revanche-idee, de Engelsche imperialistische plannen of de Italiaansche irredentistische fantasieën en dat het niet van plan is zijn stelling: „geen annexaties en geen oorlogsschatting" door gezochte uitlegging in het tegenovergestelde te laten veranderen.

De antwoord-nota van de Italiaansche regeering op de Russische nota's van 20 April en 3 Mei l.l. betreffende de oorlogsdoeleinden kenmerkt zich dan ook door een zóó groote — opzettelijk bedoelde? — onduidelijkheid, dat men, na lezing ervan, eenvoudig de schouders ophaalt!

Met de levendigste voldoening, zoo heet het daarin, heeft de Italiaansche regeering kennis genomen van de verklaringen der Russische regeering, die een nieuw bewijs zijn van den onwrikbaren wil, die de roemrijke Russische natie bezielt om den wereldoorlog voort te zetten tot een beslissende overwinning.

„De koninklijke regeering heeft eveneens kennis genomen van het besluit van Rusland om krachtiger pogingen te doen tot bevrijding van het vaderlandsch gebied en tot herstel van de eenheid en onafhankelijkheid van Polen.

„Deze verklaringen zullen de plannen van Duitschland zeer zeker verijdelen. De eerlijkste en sterkste overeenstemming met zijn bondgenooten zal voor het vrije Rusland een kostelijke waarborg zijn voor zijn ontwikkeling in de toekomst. Onder deze voorwaarde zal Rusland in volkomen overeenstemming met de vrije en democratische naties van de wereld, zijn bondgenooten, zijn doel bereiken om een hechter grondslag te leggen voor een duurzamen vrede, die aan de menschheid een tijdperk van gerechtigheid en vrijheid zal verzekeren.

„Italië is zijnerzijds vrijwillig tot den oorlog toegetreden voor den triumf van de geheiligde beginselen van bevrijding der onderdrukte volken en der verzekering van zijn onafhankelijkheid.

„Zijn politiek is vrij van ieder denkbeeld van verovering of overheersching.

„Italië, welks nationale grondwet berust op democratische beginselen, begroet met vreugde het manifest der Russische regeering en geeft zijn vertrouwen te kennen in de eindoverwinning op de gemeenschappelijke vijanden."

Italië's politiek is dus „vrij van elk denkbeeld van verovering of overheersching". Wordt dan de strijd om Trentino en Triëst opgegeven? Natuurlijk niet! Doch, zal Italië zeggen, dat is geen veroverings— doch een heroveringsstrijd. Precies als Frankrijk Elzas—Lotharingen niet veroveren, doch heroveren, terugnemen, wil. Rusland en zijn bondgenooten bekogelen elkaar aldus met dubbelzinnige woorden, met termen die zij in verschillende beteekenis opvatten en waaruit voor den neutralen buitenlanders duidelijk blijkt dat er tusschen Rusland en zijn bondgenooten volstrekt geen homogeniteit betreffende de oorlogsdoeleinden heerscht.

De vraag is maar of de oneenigheid op dit punt dermate zal ontaarden en door de centralen ter bereiking van hun doel — Rusland's losscheuring van de geallieerdengroep — zóó zal worden geëxploiteerd, dat het Russische leger werkeloos blijft.

Het verlies van Rusland's militairen steun door de politieke overwinning der Entente in Griekenland en zelfs door de — nog in een betrekkelijk verwijderde toekomst liggende — hulp der Ver. Staten kwalijk kunnen worden goedgemaakt!

Duitschland en Rusland.

De bladen leggen een zekere opgewondenheid aan den dag naar aanleiding van het incident Grimm—Hoffmann. Zij verklaren eenstemmig, dat zij het Zwitsersche volk te hoog achten om, alvorens officiëele ophelderingen uit Bern zijn gegeven, een daad te beoordeelen, die direct tegen de neutraliteit gericht zou zijn.

Het „Petit Journal" trekt uit dit geval de conclusie, dat Duitschland zeer dringend behoefte aan vrede heeft en vandaar zich in een dergelijke compromitteerende aangelegenheid steekt, doch de uitzetting van Grimm, doet wel uitkomen, hoe weinig de Russische regeering zich aan deze nieuwe Duitsche intrige laat gelegen liggen.

De „Berner Tagwacht," het socialistische orgaan, dat in nauwe betrekking staat tot de Zimmerwald-richting, qualificeerd de bewering der Russische regeering, dat Grimm een Duitsch agent is, als een verzinsel. Het „Berner Tagblatt" verklaart eveneens, dat Grimm nooit een Duitsch agent geweest is.

Reuter en het Petrogradosche Telegraafagentschap brengen mededeelingen betreffende een bemiddelingsaanbod tot een Duitschen vrede, in Petrogrado gedaan door bondsraad Hoffmann, chef van het politieke departement, door bemiddeling van den in de laatste weken te Petrogrado vertoevenden Zwitserschen sociaal—democratischen nationaal-raad Robert Grimm uit Bern.

Met betrekking tot dit telegram verneemt het Zwitsersche telegraafagentschap van bevoegde zijde het volgende:

Den 27sten Mei had Grimm het Zwitsersche gezantschap in Petrogrado, waar hij zich toenmaals ophield, verzocht aan Hoffmann een telegram te zenden, waarin hij (Grimm) in hoofdzaak verklaarde, dat er algemeen behoefte aan vrede was en dat het sluiten van den vrede in politiek, economisch en militair opzicht een dringende noodzakelijkheid was. Te bevoegder plaats was men hiermede op de hoogte.

De eenige mogelijke en gevaarlijkste verstoring van alle onderhandelingen zou slechts door een Duitsch offensief in het Oosten kunnen plaats hebben.

Bleef deze verstoring weg, dan zou beëindiging van den oorlog in betrekkelijk korten tijd mogelijk zijn.

Daaraan werd het verzoek vastgeknoopt, dat Hoffmann Grimm op de hoogte zou stellen van de bekende oorlogsdoeleinden der regeeringen, daar de onderhandelingen daardoor vergemakkelijkt zouden worden.

Op 3 Juni werd het volgende antwoord—telegram in cijferschrift aan het Zwitsersche gezantschap in Petrogrado gezonden:

„Bondsraad Hoffmann machtigt u aan Grimm de volgende mondelinge mededeelingen te doen:

Er zal door Duitschland geen offensief ondernomen worden, zoo lang met Rusland goedschiks een overeenstemming mogelijk schijnt.

Uit herhaalde besprekingen met vooraanstaande persoonlijkheden heb ik de overtuiging gekregen, dat Duitschland met Rusland een voor beide partijen eervollen vrede nastreeft met toekomstige nauwere commerciëele en economische betrekkingen en financiëelen steun voor Ruslands binnenlandsche aangelegenheden.

Verder een vriendschappelijke overeenstemming betreffende Polen, Littauen en Koerland onder inachtneming van hun eigen volkskarakter, teruggave der bezette gebieden tegen teruggave der door Rusland bezette gebieden aan Oostenrijk—Hongarije.

Ik ben overtuigd, dat Duitschland en zijn verbondenen op den wensch van Rusland en zijn verbondenen onmiddellijk tot vredesonderhandelingen zouden overgaan.

Wat de oorlogsdoeleinden aan deze zijde betreft verwijs ik naar de verklaring van de „Norddeutsche," waarin in principiëele overeenstemming met Asquith over de kwestie der annexaties beweerd wordt, dat Duitschland geen gebiedsuitbreidingen wil tot zijn vergrooting en politieke en economische machtsuitbreiding."

Dit telegram is van onbevoegde zijde door Branting in Stokholm gepubliceerd.

Deze stap van Bondsraad Hoffmann is, zonder eenige beïnvloeding, in het belang van de bevordering van een spoedigen vrede en daarmede dus in het belang van het eigen land ondernomen.

De kwestie „Hoffmann."

Het Zwitsersche telegraafbureau meldt: Naar aanleiding van den toestand, ontstaan tengevolge van het diplomatieke incident, had een bespreking plaats tusschen den president van den bondsraad, de leden en de presidenten der fracties. De zitting van den Nationalen Raad werd daardoor vertraagd. In den Raad heerschte merkbare opgewondenheid.

De president opende de zitting en las het volgende schrijven voor van Hoffmann, den chef van het politieke departement van den bondsraad aan den Nationalen Raad: „Hooggeachte president van den Nationalen Raad! De onbevoegde publicatie van een cijfertelegram, dat ik door bemiddeling van het Zwitsersche gezantschap te Petrogrado aan het aldaar vertoevende lid van den Nationalen Raad Grimm had gericht en waarin ik mijn opvatting omtrent de vredesvoorwaarden der Centrale mogendheden aan Rusland aan de andere geallieerden uiteen zette, heeft een toestand in het leven geroepen, die voor de binnen- en buitenlandsche betrekkingen van het land noodlottig kan worden. Niemand zal betwijfelen dat ik dezen stap uit eigen beweging en op eigen verantwoordelijkheid heb gedaan, dat ik uitsluitend heb getracht te handelen in het belang van den vrede en daarmede in dat van mijn eigen land. Ik zou echter de gedachte niet kunnen verdragen, dat mijn verdere werkzaamheid in tijden van de grootste politieke spanning en opwinding mijn geliefd vaderland zou kunnen schaden en verzoek u derhalve mijn ontslag als lid van den Bondsraad te aanvaarden."

Na voorlezing van dit schrijven legde Bondspresident Schulthess de volgende verklaring af: „De Bondsraad bevestigt de verklaring van Hoffmann in alle opzichten. Er was hem niets bekend van den stap, dien Hoffmann doen zou; wanneer deze gevraagd had, dan zou men hebben verzocht van zijn voornemen af te zien.

„Wij scheiden met smartelijke gevoelens van Hoffmann. Hij heeft door zijn intelligentie, zijn arbeidskracht en zijn toewijding in dezen moeilijken tijd onschatbare diensten aan het land bewezen.

Zijn groote trouw is boven allen twijfel verheven; hij wilde slechts in het belang van het land handelen. Wij brengen hem uit naam van het land dank. De groote diensten, die hij heeft bewezen zullen niet vergeten worden."

Na een toespraak van den president van den Nationalen Raad Büler, waarin ook deze uiting gaf aan zijn gevoel van leed wegens het aftreden van den hooggeschatten leider van het politieke departement, besloot de Raad met een overweldigende meerderheid niet tot besprekingen over te gaan.

HAVEN-NIEUWS
VAN 11 AUG. — 25 AUG.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Zulia	Col	11 Aug	New York	11 Aug	Maracaibo
Oranje Nassau	D Nieman	11 „	New York	12 „	Tucacas
Oranje Nassau	D Nieman	16 „	Tucacas	17 „	New York
Zulia	Col	16 „	Maracaibo	16 „	New York
Merida	A Johanson	12 „	Maracaibo	13 „	La Guayra
Merida	A Johanson	15 „	La Guayra	16 „	Maracaibo
Caracas	H Hichborn	15 „	New York	16 „	La Guayra
Caracas	H Hichborn	22 „	La Guayra	22 „	New York
Merida	A Johanson	22 „	Maracaibo	23 „	Maracaibo
Maracaibo	P W Johnson	25 „	New-York	25 „	Maracaibo
Don Alberto	Arvelo	16 Aug	Maracaibo	? Aug.	Maracaibo
Buenos Aires	J P Soria	17 „	Colón	17 „	Barcelona
American	Lechner	16 „	La Guayra	16 „	Pto Colombia

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Maria H	11 Aug	Maracaibo	*Nereida*	18 Aug	Pto Colombia
Brion V	11 „	Maracaibo	*Carlota*	11 „	Pto Colombia
Perla d'Ozama	12 „	St Domingo	*Victoria V*	13 „	Vela de Coro
Electra H	12 „	Maracaibo	*Carmelita V*	13 „	Maracaibo
Meteor H	13 „	PtColombia	*2a Maria*	13 „	Rio Hacha
Alberta A	14 „	Pto Cabello	*Rita Otilia V*	13 „	Vela de Coro
Refugio V	15 „	Aruba	*Lady H*	14 „	Aruba
20 de Julio H	15 „	Aruba	*Gacela*	16 „	Pto Colombia
Carolina D	15 „	Azua	*Alberta*	14 „	Aruba
Rosa Maria H	16 „	Aruba	*Lady H*	15 „	Aruba
Silfide H	16 „	Rio Hacha	*Perla d'Ozama*	17 „	Sto Domingo
Victoria H	17 „	Vela deCoro			
Camina H	17 „	Vela deCoro			